

Introduktion

I dag skal det handle om en bog, jeg lige har læst. Den hedder *Yes to the mess - hvad ledere overraskende nok kan lære af jazz*, og er skrevet af Jazzpianist og professor i virksomhedsledelse, Frank J. Barrett.

Lad mig sige det med det samme: jeg var skeptisk overfor stort set alt ved bogen: den poppede titel, ledelsesvinklen og pangfarverne på forsiden. Endnu en coachingbog, der har fundet løsningen på alle verdens problemer, tænkte jeg. MEN jeg blev klogere - og et par fordomme fattigere.

Oscar Peterson vs Sonny Rollins

Særligt et eksempel om Oscar Peterson og Sonny Rollins fangede min opmærksomhed. De to fremstilles som modsætninger i forhold til deres måde at improvisere på.

Peterson som perfektionisten, der forbereder alt. Rollins som eventyreren, der konstant opsøger det ukendte.

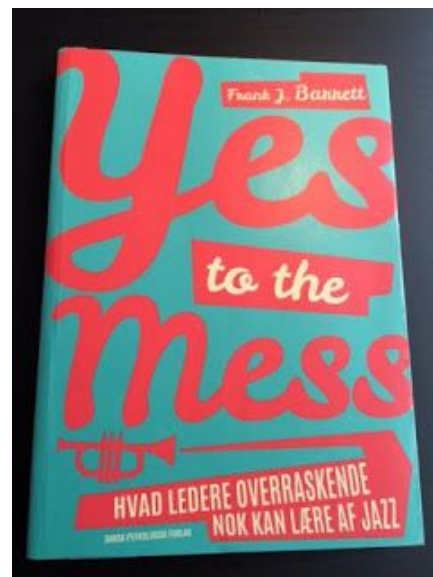
Som Oscar Peterson fan vil jeg, så objektivt som jeg overhovedet kan, sige, at synes jeg beskrivelsen af ham er lidt klichéfyldt: Fx. "han er for perfekt". Samtidig citeres Keith Jarrett for at sige, at improvisation skal være en "kamp". Men den 'kamp' kan man vel sagtens tage i øvelokalet og så stræbe efter at være 'perfekt', når der skal spilles koncerter?

Ligesom man kan hævde, at når håndværket virkelig er perfektioneret og indlært, så kan man fokusere på andre vigtige elementer i sit spil, som eksempelvis dynamik og intensitet - som jeg netop mener Oscar Peterson gør. Det har jeg skrevet om i et tidligere [blogindlæg](#).

Sonny Rollins og brudte vaner

Men lad os gå videre til Sonny Rollins: Han fremhæves fordi han er kendt for "sine skæverter", såvel som for sine "vellykkede nyskabelser". Personligt har jeg ikke dyrket ham i særlig høj grad, men den del jeg kender, synes jeg er meget spændende. Han laver ofte nogle meget spøjse, overraskende og næsten voldsomme fraser i sine improvisationer.

Om Rollins tilgang til improvisation, fremhæver Barrett en meget inspirerende historie: I 1959 trak Rollins sig pludselig tilbage fra musikscenen i 3 år. Folk forstod ikke, hvad han lavede og frygtede, at han var ude i et misbrug. Det var dog ikke tilfældet. Rollins var blevet træt af at høre på sig selv; træt af at spille de samme velkendte fraser igen og igen.

Så igennem de tre år stillede hans sig under *Williamsburg Bridge* nær hans hjem i New York for at øve. Hver gang han tog sig selv i at spille en af sine gamle fraser, stoppede hans straks op og gav sig tid til, at der dukkede en ny og frisk frase op, som han så indarbejdede. Han gik altså meget målrettet efter at bryde sine vaner. Det kom der i 1962 et fantastisk album ud af: [The Bridge](#)

Afslutning

Barrett drager derefter paralleller til erhvervslivet og giver eksempler på, hvordan vaner på ledelsesgangen er blevet brudt og hvordan nytænkning er opstået med store resultater og opfindelser til følge. Det er et træk, der går igen i hele bogen.

Bogen er fuld af en masse gode og inspirerende historier om de største jazzmusikere, og de mange paralleller til erhvervslivet, synes jeg sætter improvisationsbegrebet i et konkret og håndgribeligt perspektiv.

Jeg vil slutte af med at anbefale at man lytter til [åbningsnummeret](#) fra omtalte album - eventuelt mens man læser dette gode Sonny Rollins citat, som bogens forfatter fremhæver:

"Lige så snart jeg hører mig selv spille en velkendt melodi, tager jeg mundstykket ud af munden. Så venter jeg nogle takter. At improvisere betyder at byde ind med en fuldstændig renvasket tavle fra allerførste tone... det vigtigste er at vriste sig fri af fastlåste funktioner".

Litteratur: Barrett, Frank J.: Yes to the mess - hvad ledere overraskende nok kan lære af jazz. Dansk psykologisk forlag, 2014. Ovesat af Kent Havemann.